

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နတ်သမီး

စိတ်မဆိုးငြား

L လင်

အခန်း(၁)

"ဟား တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ ညီပါလား"

လက်ကနာရီကို မြှောက်ကြည့်ပြီး မင်းရင်ခွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် အသံထွက် ညည်းညူ လိုက်သည်။ ဒီနေ့ ရာသီဥတု သာယာတာတောင် ရန်ကုန်ကထွက်လာသည့် လေယာဉ်က ဘာလို့ နောက်ကျနေရတာလဲ။ မန္တလေးနွေက တရှိန်ရှိန်တပြီးပြီးဖြင့် လေပူပြင်းပြင်းပါ တိုက်ခတ်နေ သည် မို့ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံး သွေ့ခြောက်နေသည်။

သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူများမှာ လည်း ချွေးဒီးဒီးဖြင့်။ သွား ရင်းလာရင်း မတ်တတ် ရပ်နေရင်းနှင့် အလှူယပ်တောင်လေးတွေတဖျပ် ဖျပ်ခတ်နေသည့်သူတွေတောင် ရှိ၏။

ဒီဂရီခပ်ပါးပါးပါသော မျက်မှန်ကို ချွတ်၍ နေရောင်ကို ကာကွယ် ပေးနိုင်သည့် မျက်မှန်အမည်းကြီးကို လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ယူပြီး ပြောင်း တပ်လိုက်သည်။

ပူပြင်းကျိန်းစပ်အငွေ့ပြန်နေသော မျက်လုံးတွေ နေသာထိုင်သာရှိသွားပေမယ့် ဝတ်လာမိ သည့် စပို့ရှပ်နက်ပြာရောင်နှင့် စတိုင်လ်ပန်အနက်ကြောင့် ကိုယ်တွင်းမှာ ချွေးတွေ စိုရွဲစီးကျနေ သည်။

ကိုယ့်နေရာဒေသက ဒီလိုအဝတ်အစားပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဆွယ် တာအင်္ကျီပါးပါးတစ်ထည် ထပ်ဝတ်ထားရင်တောင် အဆင်ပြေနေသေး

၏။ တောင်ပေါ်နွေက မန္တလေးဆောင်းလောက် ညီမျှမည်ထင်သည် ။

"ကိုကို မန္တလေးကို ကုန်တွေသွားပို့မှာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် ဧည့်သည် ရန်ကုန်ကနေ တစ်နာရီဖလိုက်(ဖ်)နဲ့ ပါလာမှာ မို့ တစ်ခါတည်း ကြိုခဲ့ပေးပါ ကိုကို၊ ကျွန်တော် အရေးတကြီး ခရီးထွက်စရာ ရှိလို့ ပါ"

ညီက အထုပ်အပိုးပြင်ပြီးမှ သူ့ကို အလောတကြီး အသိပေးခဲ့တာ။ ဧည့်သည် လာမှာ ကို ခရီးထွက်ဦးမှာ လားလို့ ဆိုချိန်၊ ပြောချိန် မရလိုက်။ သူဝယ်ပေးထားသော ဆိုင်ကယ်ကို တရကြမ်းမောင်း ထွက်သွားသည် ။ သူလည်း တမင်သက်သက် လာကြိုရမှာ ဆိုလျှင်ဖြင့်ကြိုဖြစ်မှာ မဟုတ်။ မန္တလေးက ပွဲရုံတွေ၊ ဒိုင်တွေမှာ ငွေသိမ်းချိန်မို့ သစ်သီးတွေ၊ ပန်းတွေ လာပို့ရင်း ခရီးကြိုကြိုပေးဖို့ တာဝန်ယူလိုက်မိခြင်းပင်။

ခုတော့ ကိုယ်ကိစ္စတွေက ပြီးနေပြီ။ လေယာဉ်က ခုချိန်ထိမဆိုက်။ အရာရာ စိတ်မြန်လက်မြန် လက်တွေ့သမားမို့ စောင့်နေရသည် ကို စိတ်မရှည်ချင်။

"နောက်ဆယ်မိနစ် ထပ်စောင့်လို့ မှ မလာရင်တော့သွားတာ ကောင်းတယ် "

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဧည့်သည် စောင့်သည် နားနေဆောင်၌ ဆယ်မိနစ်ခန့်ရပ်စောင့်ပြီး ကားရပ်ထားသော်နေရာကိုပြန်လာခဲ့ပြီ။ခုမှ လေယာဉ်ဆိုက်ပြီဆိုပြီး လူတွေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသည် ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်ချင်။

ညီဧည့်သည် မို့အလေးအနက်မထားချင်သည့်စိတ်က၊ ခရီးသည်တွေတစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထွက်လာ နေတာတောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမဖြစ်။

ညီကပေါ့ပျက်ပျက်မို့ ညီဧည့်သည် လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။
ခုပဲကြည့်ပါလား။ ရပ်ဝေးကလာတဲ့ ဧည့်သည် ကို လေးလေးစားစား
ကြိုဆိုတာမျိုး မရှိဘဲ သူ့ကို မျက်နှာလွှဲခဲပစ် တာဝန်ပေးထားခဲ့သည် ။

ခုတလော ဟိုအရင်ပထက် ညီ ခြေရှုပ်နေသည် ။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှ
င့် ဟိုထွက်ဒီထွက်။ ခြံလုပ်ငန်းကိုရော၊ မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကိုရော ဘာ
တစ်ခုမှ အကူအညီမရ။

ကိုယ်မှာ တော့ မိသားစုအတွက် ပင်ပန်းတယ်မထင်ဘဲရုန်းကန်းလို
က်ရတာ။ မိသားစု အဆင်ပြေပြေ အဆင့်အတန်းရှိရှိ နေနိုင်ဖို့ ဘာတွေ
ဘာလောက်တောင် ပေးဆပ်ရပြီးပြီလဲ။ တိုးတတ်လာသော လုပ်ငန်း
တွေကြောင့် တိုက်နှင့်ကားနှင့်၊ ဝန်ထမ်းတွေ ဘက်ကိုလည်း တာဝန်ယူ
နိုင်နေပြီ။ ညီကတော့ ဘာအရည်အချင်း၊ဘာအစွမ်းအစမှ မရှိ။ သုံးဖြန်း
လို့ ကောင်း နေသည် ။

"အမင်း"

"ဟင်"

နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရတာမို့ ဘေးဘီကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြ
ည့်မိသည် ။ ဒီအသံကို "သူ" မရင်းနှီး။

သူ့ဆီကို တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက် လာပြီး ခပ်မြူးမြူးပြီးနေသ
ည့် မိန်းကလေး ခေါ်လိုက်တာဖြစ်သည် ။

စိမ်းပြာရောင် အပွင့်အခက်များ ပါသည့် အပါးသားဝမ်းဆက်က
လေအဝေ့မှာ ခပ်လွင့်လွင့် ဖြစ်နေ၏။ ပခုံးအောက် မရောက်တရောက်
ဆံနွယ်များ လည်း သိပ်သိပ်သည်းသည်း လွင့်နေသည် ။
ပန်းနုရောင်ပြေပြေ ပါးပြင် နှစ်ဖက်မှာ ပါးချိုင့်ရာလေး ထင်းနေ၏။

နုတ်ခမ်းထူပြည့်ပြည့်လေးတွေက ကာလာမတင်ဘဲ စိုရဲအိထွေးနေ
ကာ မျက်တောင်ရှည် ကော့ကော့များက လှပသော မျက်နက်ဝန်းများ
အတွက် အကာအကွယ်ဖြစ်ဟန် တူ၏။

လက်တစ်ဖက်က လက်(ဂ်) ဂေ့ (ဂျီ) ကို ဆွဲလာလျက် ကျန်လက်တစ်
ဖက်က လွယ်လာသည့် စလင်းဘက်(ဂ်) အိတ်ကို ပခုံးက ဆွဲဖြုတ်၍ ကို
င်ထားသည် ။

"ဘာကြောင်ကြည့်နေတာလဲ အမင်း၊ မေ့ကို မမြင်ဖူးလို့ လား"

"ဘာ ဘာကြောင်လို့ လဲ"

တမေ့တမော ငေးကြည့်နေမိ၍ သူမမေးခွန်းက အရှိုက်ထိသွား၏။
ထိုမိန်းကလေးက မင်းရင်ခွင် ပြူးတူးပြတ်ဖြစ်သွားတာကို
ပါးချိုင့်ပါးပါးလေး ခွက်ဝင်သွားအောင် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သည် ။

"မင်း ဘာရယ်တာလဲ"

"အဲတော် အမင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ မေ့ကို လာကြိုတာ မဟုတ်
ဘူး လား၊ ဒီကတော့ သူ့ကို ဟိုထဲမှာ မတွေ့လို့ လာကြိုမှ ကြိုပျံ့မလား
လို့ စိုးရိမ်နေတာ၊ အခုတွေ့လိုက်ရတော့ ဘယ်လိုဝမ်းသာရမှန်းကို မသိ
ဘူး"

"ဟင် မင်းက ညီနည့်သည် လား၊ ဟုတ်လား"

မင်းရင်ခွင် အထိတ်တလန့်မေးတော့ ပီတိမေ့ မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု ပင့်
တက်ကာ ပြူးကြောင် ကြောင်လေး ဖြစ်သွား၏။

"ညီ ဘယ်ကညီလဲ"

"ဪ ညီဆိုတာ ငါနဲ့ ဆယ်မိနစ်ဘဲခြားတဲ့ အမြွှာညီ မင်းသခင်ကို

ပြောတာ၊ သူက ငါ့ကို သူ့ဧည့်သည် ကြိုပေးပါတဲ့ ၊ အဲဒါကြောင့် ငါစောင့်
နေတာ ၊ မင်းက မင်းသခင်ရဲ့ . . ."

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ မင်းသခင်ရဲ့ ဧည့်သည် ပါ၊ ကျွန်မနာမ
ည် ပီတီမေပါ၊ ဟို"

"ဟိုတွေ ဒီတွေလုပ်မနေနဲ့ ၊ ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ကားပေါ်တက်၊ အချိန်
မရှိဘူး"

စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတာမို့ သူမကို အားနာမနေနိုင်။ အနီရောင် မာဒေါ
ဂျစ်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ကားစက်နှိုးတော့ သူမ အိတ်တွေကို ဝုန်းဒိုင်းပစ်
တင်ပြီး သူ့ဘေးမှာ ကပျာကယာဝင် ထိုင်သည် ။ ကားကို ဆောင့်ခနဲ
မောင်းထွက်လိုက်ပြီး မိန်းကလေး ဧည့်သည် ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကိုယ်တိုင်
လာမကြိုသော ညို့ကို စိတ်တိုဒေါသဖြစ်မိသည် ။

ညီဒီလောက်ထိ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်ရသလား။ မိန်းကလေး တစ်ယော
က်တည်း တောင်ပေါ် ဒေသအထိ လာမှာ ကို ခွင့်ပြုခဲ့ရသလား။ ညီနဲ့ ဒီမိ
န်းကလေးက ဘယ်လောက်ထိ ရင်းနှီးပြီး ဘယ်လို ပတ်သက်တာလဲ။

ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက ပြေပြစ်ပြီး အသားအရေက ရန်ကုန် သူပီ
ပီ ဝင်းဝါနေသည် ။ ဒါပေမဲ့အဝတ်အစားက ခေတ်ရှေ့ပြေးကာ
ဟော့ရမ်းခြင်းမရှိဘဲ အမြင်ဆန်းဆန်းဖြင့် ကြည့်ကောင်းနေ၏။
မနိမ့်မမြင့် အရပ်အမောင်းလေးက သူ့ပခုံး ထိလှလှ။

"ဟား"

သူမအလှကို တစ်ခုချင်းစီ စိတ်ဝင်စားရင်း ရင်ထဲမှာ လည်း မကျေမ
နပ်ဖြစ်နေမိသည် ။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရှိသော တောင်ပေါ်ဒေသကို ဒီမိန်းက

လေး ရောက်အောင်လာရဲတာ တော်ရုံသတ္တိတော့မဟုတ်။ ညီလို ပေါ့ပျက်ပျက် ဂျလေဘီဆန်ဆန်မို့ ရဲတင်းနေခြင်းလား။ ဒီလိုစရိုက်မျိုးဆိုလျှင်ဖြင့် သူမအလှတွေ နှမြောစရာကောင်းလှသည် ။

"အမင်းက ဘာလို့ လာမကြိုတာလဲဟင်"

ရှုတင်းတင်း မှုန်တည်တည်ဖြစ်နေသော မင်းသခင်အစ်ကို ဆိုသူကို သူမ သိချင်စိတ်စောစွာ မဝံ့မရဲလေးမေးလိုက်မိသည် ။ မင်းရင်ခွင်က ကားမောင်းရင်းဖြင့် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့် ကာ -

"မနေ့က ငါ မန္တလေးထွက်မလာခင် လားရှိုးဘက် အရေးတကြီး ခရီးထွက်စရာရှိတယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ၊ ငါက မန္တလေးကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာရင်း သူ့အမှာ တော်ကြောင့် မင်းကိုလာကြိုပေးရတာ"

"ရှင် ဒါ ဒါဆို အမင်းက အဲဒီမှာ မရှိဘူးပေါ့"

"ဗမာစကားပြောနေတာ မင်း နားမလည်ဘူးလား၊ ညီကြိုခိုင်းတဲ့ ဧည့်သည် မိန်းကလေး ဖြစ်မယ်တောင် မထင်ဘူး၊ ဒီလောက်ခရီးအဝေးကြီးကို မင်းအိမ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ လွှတ်တာပဲလား၊ မင်းလည်း ကိုယ်မသိတဲ့ နယ်မြေစိမ်းကို မကြောက်မရွံ့လာရဲတာ အံ့ဩပါရဲ့ "

"ဘာရှင်"

သူမမျက်နှာ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲဖြစ်ကာ အားမနာပါးမနာပြောနေသော ထိုလူကို ဒေါသမျက်စောင်းနုနုဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည် ။ ထိုလူက ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနေပြီး သူမ ဘာဖြစ်သွားသလဲ ဆိုတာ သိပုံပင် မပေါ်ပါ။

တွေ့စက အံ့ဩသလို ကြောင်ငေးကြည့်နေပေမယ့် ခုတော့လည်း

မာကျောကျော ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နှင့်။

မင်းသခင်နှင့် ရုပ်ချင်း ဒီလောက်ဆင်တူနေသည့် အမြွှာညီအစ်ကိုဖြစ်ပြီး စိတ်ချင်းက ဘာလို့ ဆီနဲ့ ရေလို ကွာနေရတာလဲ။

မင်းသခင်က ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပဋိသန္ဓာစကားများ ဖြင့် ချိုချိုသာသာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ရောနှောတတ်သည် ။ အမြဲတမ်း ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် မြူးကြွသွက်လက်နေတတ်၏။

အဝတ်အစားဝတ်တာလည်း ဒီလူလို စပို့ရှပ်တွေ စတိုင်လ်ပန်တွေနှင့် ပုံတုံးမဟုတ်။ ခေတ်နဲ့ အညီ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ဝတ်စားတတ်ကာ ဆံပင်ကိုလည်း ကာလာအရောင်အမျိုးမျိုး တင်လျက် ခဏခဏ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းတတ်သည် ။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနေတတ်၏။

"ဟွန့်"

သူမ ဟွန့်ခနဲလုပ်ကာ မကျေမနပ်မဲ့ရွံ့ပြီး မျက်နှာလေး တစ်ဖက်လှည့်သွားတော့ မင်းရင်ခွင် မျက်နှာ ခနဲ တဲ့ တဲ့ ပြီးစိစိ ဖြစ်သွား၏။

"မင်းက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ငါပြောလိုက်တာ မကျေနပ်ဘူးလား"

"ကျေနပ်စရာလား၊ ကိုယ့်ဆီလာတဲ့ ဧည့်သည် ကို ရှင်ဒီလောက် ဆက်ဆံရေးကျဲနေတာ"

"မင်းက ငါ့ဧည့်သည် မှ မဟုတ်တာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မေက မင်းသခင်ဧည့်သည် ပါ၊ သူ့အစ်ကိုနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး၊ ဂရုလည်း မစိုက်ပါနဲ့ ၊ ရှင် နေတတ်သလိုနေ ပြောတတ်သလိုပြောပါ"

"မင်း အဲလိုနားလည်သိတတ်ရင် ငြိမ်ငြိမ်လေးလိုက်ခဲ့၊ ငါ့ဘေးမှာ လူ တစ်ယောက် အပိုပါတာ၊ ကားမောင်းရတာ အဆင်မပြေဘူး"

"ဟွန်း ရှင်ကတော့ ဧည့်သည် ကို ဧည့်သည် လို နားလည်ပေးရမှန်း မသိဘူး၊ မင်းသခင်နဲ့ ဆယ်မိနစ်ခြား မွေးတဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုဆိုတာ မ ယုံချင်စရာဘဲ၊ အမင်းက ရှင့်လို မမောက်မာဘူး"

"မင်းတို့ ရန်ကုန်သူတွေ အဲဒါခက်တာပေါ့၊ အပေါ်ယံ အဝတ်အစား လှလှပပဝတ် ဖော်ဖော်ရွေရွေရောနှောတတ်ရင် အထင်ကြီးနေကြတာ၊ အတွင်းစိတ်ကို လေ့လာရမှန်းဆန်းစစ်ရမှန်း မသိကြဘူး၊ အဲဒါ အရေးပြားပေါ်က မသိစိတ်တွေကွ၊ ငါကတော့ အဲဒါမျိုးတွေ အထင်လည်း မကြီး ဘူး၊ ရွံလည်း ရွံတယ်"

"ဟင်"

ဒီလူ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အခုမှ တွေ့ဖူးသည့် မိန်းမလေးတစ်ယောက်ကို မလိုအပ်တာတွေ၊ မဆိုင်တာတွေ ပြောနေသည် ဟု ထင်မိသည် ။ အံ့ဩသလို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်မိပြီးမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ရ၏။

ဒီလူကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ။

အခန်း(၂)

လမ်းဘေးရှုခင်းများကို ငေးမောရင်း သူမရင်ထဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လှိုက်မောနေသည် ။ ပူလောင်နေသလို၊ နာကျင်နေသလို၊ ဝေဒနာအမျိုးအမည် ခွဲခြားလို့ မရ။

မင်းသခင်နှင့် ပတ်သက်တာကတော့ သေချာသည် ။ အဝေးကြီးက အားကိုးတကြီး လိုက်လာခဲ့မိသော သူမကို ဥပေက္ခာပြု၍ တခြားနေရာ ကို ခရီးထွက်ခဲ့သည် တဲ့ ။

တကယ်ဆို "သူ" မရှိတဲ့ အကြောင်း ဖုန်းဆက်အသိပေးသင့်သည် ။ ဘယ်နေ့တော့ ရောက်နိုင်သည် ။ ဘယ်နေ့တော့ လာခဲ့ပါလို့ အလေးအနက် မပြောသင့်ဘူးလား။

သူ့မှာ တကယ်အရေးကြီး ကိစ္စရှိနေလို့ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပါ။ လူတိုင်းမှာ အကျိုးအကြောင်း အဆိုးအကောင်းဆိုတာ ရှိနေတတ်တာပဲ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖြေတွေးပြီး သက်ပြင်းတွေရှိုက်ထုတ်မိချိန်မှာ အေးစိမ့်လာသော အရသာကို ခံစားလာရသည် ။

ကားက တစ်စတစ်စနှင့် အမြင့်ပိုင်းကိုတောင် တက် လာပြီပဲ။ မန္တလေးရွှေမြို့တော်ကြီးက ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ တောင်တွေကို ကွေ့ပတ်မောင်းလာရသည် နှင့်အမျှ လေက စိမ့်အေး လာသလို ရှုခင်းများ လည်း စိမ်းလန်းစိုပြည်လာသည် ။ မင်းရင်ခွင်က တောင်ပတ်

လမ်းတစ်လျှောက် ရှေ့ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ ဂရုစိုက်မောင်းလာသည်။ ။

လမ်းတွေက ဟိုအရင်တုန်းကလို ကျဉ်းကျဉ်းကျူတ်ကျူတ် မဟုတ်။ အကွေ့အဝိုက်များ ပေမယ့် ကျယ်ပြန့်သောလမ်းတွေ ဖြစ်နေပြီမို့ ကားမောင်းရတာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိ။ တချို့တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေက ရေတံခွန်လို စိမ့်ထွက်နေတာကို အထူးအဆန်းသဖွယ် လှမ်းမျှော်ငေးကြည့် နေမိသည်။ ။ ထိုနေရာမျိုးတွေမှာ မှိုင်းပြာပြာမှုန်ရီရီ ဖြစ်နေတာက လည်း ပန်းချီကားဆန်ဆန် လှပလွန်း၏။

ထိုအချိန်မှာ တောင်တက်အကွေ့တစ်ခုအရောက်မှာ ကားက တုံ့နှေးတုံ့နှေးဖြစ်လာတာမို့ မင်းရင်ခွင်နှင့် ပီတိမေ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ ။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နှစ်ဆယ့်တစ်မိုင်တောင် ရောက်နေပြီ၊ ရှေ့မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေရောက်ရင် ဓာတ်ဆီဝယ်ထည့်ရဦးမယ်"

သူဟာသူပြောနေတာမို့ ပီတိမေ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေလိုက်သည်။ ။ မင်းရင်ခွင်က ဈေးဆိုင်တွေ ရှေ့မှာ ကားထိုးရပ်လိုက်ပြီး -

"မင်း ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ခုခုစားရင်း သွားစောင့်နေ၊ ငါကားဆီထည့်လိုက်ဦးမယ်"

ပီတိမေ စလင်းဘက်(ဂ်) လေးလွယ်ပြီး ကားအောက်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ဆိုင်ထဲကို ရောက်တော့ စကားသံဝဲဝဲလေးတွေ စ ကြားရသည်။ ။ တောင်ပေါ်အစားအစာတွေ အများ ဆုံးရသော ဆိုင်မို့ လူလည်း တော်တော်များ များ ။ သူမကတော့ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ပြည့်သိပ်နေသည် မို့ ဘာမှ စားချင် သောက်ချင်စိတ်မရှိ။

နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက်မှာ သောက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်အဆန်း

ကို ရောက်လာခဲ့သည့် မိမိအဖြစ်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေဆဲ ဖြစ်သည် ။ မင်းသခင်အစ်ကိုကလည်း ရုပ်ချင်းသာတူပြီး မိမိမသိသည့် လူစိမ်းတစ်ယောက်။

"သိပ်အချိန်ဆွဲမနေနဲ့ ညမိုးချုပ်တော့မယ်၊ သောက်စရာရှိတာ မြန်မြန်သောက်တာ မဟုတ်ဘူး "

ကြည့် ခုံတစ်ခုံမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်တာက အဆင်ပြေပြေမရှိ။ မျက်နှာကြောက တင်းပြီး လေသံကမာမာ။

သက်သက်မဲ့ ရန်လိုသလိုဖြစ်နေတာမို့ သူမမျက်နှာလေးလည်း တင်းမာအေးခဲသွားသည် ။

"မေက ခရီးသွားရင် ဘာမှ စားတတ်သောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ရှင့်ကို စောင့်ရင်းနဲ့ မို့ နွားနို့မှာ သောက်နေတာ၊ အခုထသွားလို့ ရတယ်"

"ငါ ဘာမှ မစားရသေးဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ရွဲနေတာလား"

ရော် ဒီလူ ဘယ်လိုခွတိုက်နေပါလိမ့်။ ဒီလောက် ကတ်သတ်တင်စီးနေသည့်သူကို သူမ သိပ်တော့ စိတ်မရှည်ချင်။

ကိုယ်က ဧည့်သည် က ဧည့်သည် ပဲ။ သူ့ကို ချောပေါင်းဖို့ တော့ ဆန္ဒမရှိ။ မင်းရင်ခွင်က ဆိုင်ဝန်ထမ်းကောင်လေးကို လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှာ လိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ ဒီဂရီမျက်မှန်လေးကို တစ်သူ့စလေးနှင့်ယူသုတ်ကာ ပြန်တပ်လိုက်၏။ သူမက မျက်စောင်းဝေဝေထိုး၍

"ရှင် မေ့ကိုခေါ်လာရတာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တခြားကားကြိုတစ်စီးစီးနဲ့ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ရန်ရှာမနေနဲ့ "

"ဘာ"

မင်းရင်ခွင် ဒေါသတကြီးဖြစ်သွားကာ ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေး လာချပေးသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက် ကို ကောက်မော့လိုက်သည်။

"အား ဖွီး"

လက်ဖက်ရည် ပူလောင်လှပြီး မင်းရင်ခွင် လျှာကျက်သွားကာ ဖွီးခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်ရ သည် ။ ပီတိမေ ပါးစပ်ကို လက်ကလေးနှင့် ကွယ်ကာ တစ်ဖက်လှည့်ရယ်လိုက်မိသည် ။ တင်းမာမှုန့်ကုပ်သွားသော မင်းရင်ခွင်မျက်နှာကြီးက ပိုပြီး နီးမြန်းမှုန့်ကုပ်သွားကာ

"တောက် ဒီနေ့ ဘာဂြိုဟ်ဝင်နေလဲမသိဘူး"

"စနေဂြိုဟ်ဖြစ်မှာ ပေါ့"

မင်းရင်ခွင် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ ပီတိမေကို မျက်လုံးပြူးကြည့်၍ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

မင်းရင်ခွင် ဖြစ်ပျက်သွားတာကိုကြည့်ပြီး ပီတိမေ ရယ်ချင်နေမိသည် ။ ရယ်လိုက်လျှင် ပို၍ ဒေါသဖြစ်သွားမှာ သေချာ၏။

"မင်းက ငါ့ကို လှောင်ချင်နေတာလား၊ မင်းရင်ခွင်ဆိုတဲ့ ကောင် ငပေါကြီးပါလို့ ထင်နေ တာလား"

"အဲတော် ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကြွားနေတယ်၊ မေဘာမှ မပြောရသေးဘူး နော်"

အခုမှ ပိုပြီး မင်းရင်ခွင် ဆတ်ဆတ်ခါ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်သွား၏။

"မင်းတို့ မိန်းကလေးတွေ အဲလိုပဲ၊ ငါ့လို ရိုးရိုးရှင်းရှင်း နေတတ်ပြောတတ်တဲ့ ကောင်မျိုးကို အရူး၊ ငပေါ ၊ ငတုံး ထင်နေကြတာ၊ ညှို့လို အပြောကောင်းကောင်း နဲ့ မိန်းမတွေကို ပတ်ချွန်ပံ့ချွန် လုပ်တတ်တဲ့

သူမျိုးတော့ အထင်ကြီးချင်တယ်။ မင်းက ညွှီကို ဘယ်လိုကောင်မျိုး ထင် နေလို့ ဒီထိအောင် လိုက်လာတာလဲ"

"ရှင့်ညီ ကြုံခိုင်းလိုက်တာကို မကျေမနပ် ရန်ရှာနေတာပြီးဦးမှာ လား မင်းရင်ခွင်"

"ဘာကွ၊ မင်းက ငါ့ကိုခေါ်တော့ မင်းရင်ခွင်တဲ့ ၊ ညွှီကိုတော့ အမင်း တဲ့ ၊ အိမ်ကလူတွေက ငါ့ကိုလည်း အမင်းလို့ ပဲ ခေါ်ကြတာကွ၊ ငါက ညွှီ ထက် ဆယ်မိနစ်ပဲ ကြီးတယ်"

မကျေမနပ်ပြောဆိုပြီး မင်းရင်ခွင် ဖျတ်ခနဲ ထထွက်သွားသည်။ ဆိုင်ရှေ့မှာ တောင်ပေါ်က ဆင်းလာသည့် ကားသမားတွေ အတန်ကြာ စကားရပ်ပြောနေပြီး ထိုလူတွေက သူမကို လှမ်းကြည့် ကာ ပြုံးစိစိနှင့် မင်းရင်ခွင်ကို ဘာတွေစနောက်နေကြမှန်းမသိ။

ထိုလူတွေအနား သူမ၊ ရောက်လာတော့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မေးငေါ့ကြည့်ကြကာ -

"အမင်းတို့ ကတော့ ဒီတစ်ခေါက် မန္တလေးကပြန်လာတာ အသားကုန် လန်းလာတယ်ဟေ့၊ ငါတို့ ပြန်လာရင် ခေါင်ရည်နဲ့ ဝိုင်တိုက်ရမယ် နော်"

"ကိုကြီးမင်း နဖူးတွေ့ဒူးတွေ့နော်၊ ထမင်းစားပြီး တစ်မျိုးလိုတော့ မလုပ်နဲ့ ၊ ဒီတစ်ယောက်ကို ခွာလို့ မရအောင် အပိုင်ကပ်ထားဗျ"

ဆိုင်ထဲအဝင်မှာ အာပေါင်အာရင်းသန်သန် စနောက်သွားကြတာမို့ သူမ မင်းရင်ခွင်ကိုသာ မျက်စောင်းဖိထိုးနေမိသည်။ ။

ဒီလူ ဘာတွေ အာသွားချောင်နေလဲမှ မသိတာ။ မင်းရင်ခွင်က ခုနလူ တွေနှင့် စကားပြောနေ စဉ်က ပြုံးရွှင်ချိုသာသော အပြုအမူတွေ ပျောက်

ဆုံးကာ ကားပေါ်အရင်တက်၍ စက်နှိုးသည်။ ။

သူမ ကားပေါ်တက်ထိုင်တော့ ဆောင့်ခနဲ ကားကိုမောင်းထွက်လိုက်၏။ မင်းရင်ခွင်ကို သူမ အကဲခတ်မတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။ အသံက ဩရှချိုသာစွာ ဆွဲဆောင်မှုရှိပါလျက်နဲ့ သူမကို အော်ဟစ်မာန်မဲသောအခါ အမြင်ကတ်စရာ၊ မုန်းစရာကောင်းလှသည်။ ။

သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ချင်ယောင်ဆောင်နေသော်လည်း ဂျစ်ကန်ကန် ညဉ့်ဆိုးဆိုး လူငယ်တစ်ယောက်ပုံစံ ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသိဘူးလားမသိ။

မင်းရင်ခွင်က ညမှောင်ရီသန်း လာပြီဖြစ်၍ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်းနေတာမို့ သူမကလည်း ဘာစကားတစ်ခွန်မှ မပြောတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနှင့် လမ်းဘေးဝဲယာရှုခင်းများကိုသာ ငေးမောလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ။

အပင်ကြီး အပင်ငယ်များ အုပ်ဆိုင်းစိုပြည်နေတာတွေ တွေ့လာသည် နှင့်အမျှ ရာသီဥတု ကလည်း ပို၍ အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်လာသည်။ ။ ရန်ကုန် မန္တလေး ရာသီဥတုနှင့် မတူတာကတော့ အမှန်ပင်။ ဒါကြောင့်လည်း နွေရာသီဆိုလျှင် ဒီလိုနေရာမျိုးတွေကို အပန်းဖြေလာကြတာဖြစ်မည်။

သူမကတော့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ဒီအရပ်ဒေသကို ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ပြေးလာခဲ့ ခြင်းမဟုတ်ပါ။

အလည်အပတ်သဘောမျိုးလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။

ဘာဖြစ်ဖြစ် သူမကတော့ မင်းသခင် ခဏခဏ ခေါ်ခဲ့ဖူးသော တောင်ပေါ်ဒေသလေးကို ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

ဒါပေမဲ့ မင်းသခင် ရှိမနေ။

မင်းသခင် သွားသောခရီးက တစ်ရက်လား၊ တစ်ပတ်လား။

ဒီအတောအတွင်းမှာ ဒီလူနဲ့ ရော အဆင်ပြေပျံ့မလား။

မပြေလျှင်ရော

*

အခန်း(၃)

ကားက ကျီခနဲ ဘရိတ်အုပ်ရပ်လိုက်တာမို့ သူမ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ လန့်ဖျပ်ကာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။ ကားက ခြံဝင်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့ တံခါးမကြီးရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွားတာ ဖြစ်ပြီး မင်းရင်ခွင်ကိုယ်တိုင် တံခါးဆင်းဖွင့်သည်။

ပြီးတော့ ကားပေါ်တက်ကာ ကျောက်စရစ်ခင်းထားသည့် လမ်းဘေး အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ခြံအဝင်ဝလမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ စိမ်းမှောင်နေသော မက်မန်းပင် များ စီတန်းမြိုင် ဆိုင်စွာ ရှိနေသည်။

မှောင်ရိပ်ကျနေသည် မို့ ဟိုးနောက်ဘက်မှာ ဘာပင်တွေ ရှိနေလဲဆိုတာ သူမ မသိ။ ကျောက်စရစ်လမ်းလေးဆုံးတော့ တစ်ဆစ်ချိုး ချိုးကွေ့လိုက်သည့်အချိန်မှာ ခေတ်မီနှစ်ထပ်တိုက် စိမ်းပြာ ရောင်လေးကိုဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ မီးရောင်တွေလည်း မြို့ပေါ်မှာ လို ထိန်လင်းနေ၏။

မင်းရင်ခွင်က ကားကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ဂျစ်ကားလေးပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းကာ ခြေလက်အညောင်းဆန့်သည်။ သော့ပိတ်ထားသော ထိုအိမ်ထဲက ဘယ်သူမှ ပြေးထွက်ကြိုတာ မရှိသလို မင်းရင်ခွင်ကလည်း သူမအိတ်တွေကို သယ်ချပေးတာမျိုး မရှိ။

ခုမှ သတိရသွားသလိုဖြင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက စာတစ်စောင်ကို

တော့ ထုတ်ပေးသည်။ ။

"မင်းနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရလို့ မေ့သွားတာထင်တယ်၊ ညီက မင်းနဲ့ တွေ့ရင် ပေးပေးပါလို့ ပြောထား တဲ့ စာ"

"ဟင်"

သူမ စာအိတ်လေးကို တယုတယ ဖွင့်ဖောက်နေချိန်မှာ မင်းရင်ခွင် က တိုက်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပတ်ဝင်သွားသည်။ ။ ပီတိ မေ စာအိတ်လေးကို ကားအတွင်းမီးရောင် လေးဖြင့်အလျင်စလို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။ ။

ပီတိ

မျက်နှာချင်းဆိုင် နှုတ်မဆက်ရက်လို့ ပီတိကို လာမကြိုဖြစ်တာ အမင်းကို နားလည်ပေးပါ။ အမင်းမှာ ပြောစရာတွေလည်း အများကြီး ရှိတယ်။ ပြောလည်း ပြောသင့်နေပြီ ဆိုတာသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမင်း ဘယ်လိုမှ လည်း ပြောမထွက်ဘူး။ စာနဲ့ ရေးရတာတောင် အခက်တွေ့နေပါတယ်။ အမင်းက အရင်ဦးဆုံး ပီတိကို အချိန်တွေအကြာကြီး တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ အခုမှ ပီတိကို ဒီလိုမျိုးကြီး လုပ်လိုက်ရတာအရမ်းအားနာပါတယ်။

အမင်းကို မေ့လိုက်ပါ ပီတိ။ သံယောဇဉ် ဖြတ်လိုက်ပါ။

ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြန်ပါ။

ပီတိအတွက် ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်လို့ ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် -

မင်းသခင်

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နီမြန်းသွားကာ စာရွက်လေးကို ပီတိ စုတ်ချေပစ်

လိုက်မိသည်။ ။ ပြီးမှ တစ်ခေါက်ပြန်ဖတ်ကြည့်ကာ အံ့သြလွန်း၊ မချင့်မရဲ
မခံရပ်နိုင်ဖြစ်လွန်းစွာဖြင့် အံ့ကြိတ်တက်ခေါက် မိသည်။ ။ ရင်ဘတ်တွင်း
မှာ လေပြင်းအမွှေခံရသလို ဖျပ်ဖျပ်ခါ လှုပ်ရှားတုန်ယင်နေ၏။

လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာမကြိုကတည်းက စိတ်တွေလေးလံပြီး တစ်ခု
ခုကို ကြိုသိထားသင့်တာ။ အခုမှ အမင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို သိရတော့ နောက်
ကြောင်းလှည့်ဖို့ တောင် ပြန်လမ်းမရှိပါလား။

နာကျင်နေသော ရင်ဘတ်ကြီးက ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိပေမယ့် ပီတိ
မျက်ရည်တွေမကျပါ။

ချစ်အဖြေပေးပြီးသည့် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ အမင်းဒီလိုပုံစံမျိုး
ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မည်ဟု မထင်မိ။

သူ့အပြုံးအရယ် အပြောအဆို ဆွဲဆောင်မှုများမှာ သူမ အလွယ်တ
ကူ ပျော်ဝင်စွဲလမ်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘဲ အကြောင်းအရာ
တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် မဖြစ်မနေ ထွက်ပေါက်ရမှ ဖြစ်တော့မှာ မို့ ဇွဲကော
င်းလွန်းသည့် အမင်းကို လက်ခံခဲ့မိခြင်းပင်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းကနေ ခုချိန်ထိ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သာ
လူချင်းတွေ့ရပြီး စာနှင့် ဖုန်းနှင့်သာ ဆက်သွယ်လျက် သူမ ဒီကိုလာမ
ည့် အကြောင်းပါ ပြောထားခဲ့သည်။ ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက အမင်း လှို
က်လိုက်လှဲလှဲ အားတက်သရောမရှိတာ သတိထားခဲ့မိဖို့ ကောင်းသည်။ ။

"ပီတိကို အမင်း အလေးအနက် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ။ အရင်တု
န်းက အမင်း ရည်းစား လည်း များ တယ်၊ ပွေ့ခဲ့ရှုပ်ခဲ့တာလည်း မှန်ပါတ
ယ်၊ အခုတော့ အဲဒါတွေအားလုံး ပီတိကြောင့် ပြောင်းလဲ ခဝါချပစ်လိုက်
ပါပြီ၊ နောက်လည်း ပီတိတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ အမင်းချစ်မှာ ပါ၊ ဘ
ယ်တော့မှ အမင်း သစ္စာမဖောက်ဘူး၊ တစ်သက်လုံးပီတိ စိတ်ချမ်းသာ

အောင်ထားမှာ "

ထိုစကားတွေက တစ်ကြိမ်တစ်ခါတည်း ပြောခဲ့တာမဟုတ်။ ရန်ကုန်ကို တက္ကသိုလ်လာတက် နေတာမို့ နယ်ကို မပြန်သည့်ရက်တွေမှာ သူမဆီ တစ်နေ့တစ်ခေါက်ရောက်အောင် လာပြီး တတွတ်တွတ် အဖြေပြန်မရမချင်း နားငြီးအောင် ပြောခဲ့တာဖြစ်သည်။ မိန်းမကျမ်းကျေသော အမင်းက လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေနှင့်လည်း ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းတတ်၏။

ပျော်ဝင်လွယ်သော မိန်းမဆိုလျှင် သူတော်(လ်)ကီထဲမှာ အစောကြီးကတည်းက မျောပါပျော်ဝင်သွားနိုင်သည်။ ။

အခု သူမ ဇွဲဆုပေးလိုက်မိသော အမင်းက သူမကို အနိုင်ယူသွားတာလား။ သူမ ကျရှုံးသွား သွားတာလား။ ။

ဟင့်အင်း နာကျင်ခံပြင်းတာမှ လွဲ၍ ကြေကွဲနေတာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ အမင်းလိုလူမျိုးအတွက် မျက်ရည်ကျဖို့ လည်း မတန်။

"ညှီစာက ဘာတွေရေးထားလို့ လဲ ပီတိမေ"

အနားရောက်လာသော မင်းရင်ခွင်က သော့တွဲလေးကို လှုပ်ယမ်းရင်းမှ သူမလက်ထဲက စာကို စူးစမ်းသလိုကြည့်ပြီး မေးသည်။ ။ ပီတိမေက မင်းရင်ခွင်ဆီမှ အကြည့်လွှဲပြီး စာရွက်ပြာလေးကို သေချာပြန်ခေါက်ကာ စာအိတ်ခွံလေးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ။

ပြီးမှ ကားပေါ်က မဆင်းသေးဘဲ မင်းရင်ခွင်ကို မျက်ခုံးပင့်ကြည့်၍ -

"မေ့ကို မန္တလေး ပြန်ပို့ပေးပါ"

"ဘာ ဘာရယ်၊ မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

နားမလည်လို့ မဟုတ်ဘဲ သေချာအောင် ထပ်မေးနေသော မင်းရင်ခွင်ကို သူမ အကြည့်လွှဲ လိုက်ကာ-

"ဒီနေ့ ညတွင်းချင်း မန္တလေးရောက်အောင် ပြန်ပို့ပေးပါလို့ ပြောနေတာ"

"လွယ်လိုက်တာ၊ မန္တလေး ပြန်ပို့ပေးဖို့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီစကားက ဘာများ ထူးဆန်းနေလို့ လဲ"

"ထူးတာပေါ့ကွ၊ မင်းက ဒီကို ညီနဲ့ တွေ့ဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူလား"

"အစကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အခု ပြန်မှ ဖြစ်တော့မှာ မို့ပါ၊ မေ့ကို ပြန်ပို့ပေးပါ မင်းရင်ခွင်၊ မေ ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး"

သူမအသံလေး တုန်ယင်လှိုက်ခါသွားတော့ မင်းရင်ခွင် မျက်ခုံးပင့်သွားပြီး သူမကို စူးစိုက် ကြည့်၏။

"နေပါဦး၊ ညီက စာထဲမှာ ဘာတွေရေးထားလို့ လဲ ပြစမ်းပါဦး"

"အို သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရှင်စပ်စုစရာလား၊ ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး"

"အောင်မာ ကြီးကျယ်လို့၊ ပြစမ်းပါ"

မင်းရင်ခွင်က ပီတိမေလက်ထဲက စာအိတ်လေးကို ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူ၍ မီးအလင်းရောင် အားကောင်းသော တိုက်အိမ်ကြီးရဲ့ ပေါ်တီကို အောက်မှာ စာသွားဖတ်နေသည် ။

အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ၊ စည်းမရှိသော မင်းရင်ခွင်ကို ဒေါသရောင်လက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံ ဖြင့် သူမ လှမ်းကြည့်နေလိုက်၏။

မင်းရင်ခွင် စာဆုံးသည် နှင့် သူမကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ကပျာ

ကယာ ပြန်လျှောက် လာ၏။ စာအိတ်လေးကိုလည်း လုံးချေ၍ သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲ ဒီစာအကြောင်း ဘာမှ တွေးမနေနဲ့၊ ကားပေါ်က ဆင်း"

သူမ ခရီးဆောင်အိတ်တွေ အောက်ဆွဲချပြီး ပြောတော့ သူမမျက်နှာလေး တင်းမာအေးစက် သွား၏။

"မန္တလေးပြန်ပါ့မယ်လို့ ပြောနေတာကို ဘာလို့ ဆင်းရမှာ လဲ၊ မေ ဒီမှာ မနေဘူး၊ ပြန်ပို့"

မာနဖြင့် သူမကြောက်ကန်ကန် ငြင်းနေမိပြီး ပေကတ်ကတ်လုပ်နေလိုက်သည်။ ။ ဒါကို မင်းရင်ခွင်က စိတ်မရှည်။

"ဆင်းမှာ သာ ဆင်းစမ်းပါကွာ၊ မင်းကို ငါကြိုလာတာ၊ မင်းအခု ငါ့နဲ့ညီသည် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကဲမင်းကားပေါ်က အခုမဆင်းရင် ငါ ဆွဲချမှာ နော်"

စိတ်မရှည်သလို ဆောင့်အောင့်ကာ အော်ရင်း တကယ်ဆွဲချတော့မည် ဖြစ်နေတာမို့ သူမစိတ်ကသိကအောက်နှင့် သက်ပြင်းချရင်း ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည်။ ။

မင်းရင်ခွင်က သူမအိတ်ကို ဆွဲလာရင်းမှ အိမ်တံခါးသော့ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

"ကဲလာခဲ့၊ အိမ်ထဲဝင်"

မင်းရင်ခွင်က ရှေ့က ဦးဆောင်ဝင်သွားသည် မို့ ပီတိမေသူ့နောက်က အသာကပ်လိုက်ခဲ့ ရသည်။ ။ အိမ်ထဲရောက်သည် နှင့် မင်းရင်ခွင်က မီးချောင်းခလုတ်တွေကို တဂျောက်ဂျောက် လျှောက် နှိပ်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး မီးချောင်းတွေ ဖွေးခနဲလက်သွားမှ
ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ။

အပွင့်အခက်များ ဖြင့် အနီရောင်ကော်ဇောခင်းကြီးက ခမ်းနားသစ်လွင်မှုကို ဖော်ပြနေသလို အလှကျွန်းကနုတ်ဆက်တီခုံကြီးကလည်း တလက်လက်တောက်ပသစ်လွင်နေသည်။ ။

"ခဏထိုင်ဦး ပီတိမေ၊ မေမေနဲ့ ညီမလေးတော့ မရှိဘူး၊ မေမြို့က ဒေါက်တာလှတင် ဧည့်ခံပွဲကိုသွားကြတယ်၊ ဒီည ပြန်ရောက်မယ် မထင်ဘူး၊ မနက်ဖြန်လောက်မှ "

"ဟင်"

မင်းရင်ခွင်က သူမ၏ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ကျွန်းဆက်တီခုံရှည်ပေါ်လှမ်းပစ်တင်ရင်းပြောတော့ သူမ တုန်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"ဒါဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ရှင်နဲ့ မေ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့"

"အေးပေါ့"

မင်းရင်ခွင်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်ဖြေပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ။

"အို ခက်တော့တာပဲ"

"လွယ်ပါတယ်"

"ဘာလွယ်တာလဲ ရှင်က"

"မင်းက တစ်ခန်းသတ်သတ်၊ ငါက တစ်ခန်းသတ်သတ် အိပ်မှာ ပဲဟာ၊ ဘာခက်နေလို့လဲ"

"ရှင် စကားကို လူကြီးလူကောင်းဆန်ဆန် ကောင်းကောင်း ပြော"

"ဟောဗျာ၊ ကောင်းကောင်း ပြောနေတာပဲလေ၊ ငါပြောတဲ့ အထဲမှာ ဘာတွေ အမှားအယွင်း ပါသွားလို့လဲ"

"ဒီမှာ မင်းရင်ခွင်၊ ရှင် မေ့ကို ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုး မှတ်နေလဲ၊ ရှင့်

ညီနောက်ကို လိုက်လာ တယ်ဆိုပြီး မေ့ကို အထင်သေးနေတာလား၊ ဘယ်လိုမိန်းမလို့ များ သတ်မှတ်ထားလဲ"

ခံပြင်းလွန်းစွာ ဆတ်ခနဲ ပီတိမေ့၊ ရပ်ပြီး ပြောလိုက်တော့ မင်းရင်ခွင်မျက်နှာ ကျစ်ခနဲ အသံပြုလျက် ရှုံ့မဲ့လည်ထွက်သွား၏။

"မင်း အဲလိုတွေ တွေးနေရင်တော့ မှားလိမ့်မယ် ပီတိမေ့၊ မင်း ဒီလိုလိုက်လာလို့ အထင်သေး နေတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါကိုတော့ မင်းယုံပါ၊ အေး ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ရန်ကုန်သူတွေကို ငါအထင် မကြီးဘူး ဆိုတာလည်း မင်း ယုံထားပါ"

"ဘာရှင့်"

"အဲ့ဒါ ငါ့သဘောထားအမှန်ပဲဆိုတာ မင်းသိအောင် ကြုံပြောထားတာ၊ ကဲ ငါတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ မင်းလည်း ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို အိမ်မှာ ဘာမှ စားစရာရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေခဲ သေတ္တာထဲရှိတာ ကြံဖန်လုပ်စားရတော့မှာ ပဲ"

မင်းရင်ခွင် သူ့ဟာသူပြော၍ ထထွက်သွားတော့ ပီတိမေ့ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် မင်းရင်ခွင် နောက်က ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ထလိုက်သွားသည် ။

မီးဖိုခန်းက သပ်ရပ်သလို၊ သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေတာမို့ ဒီအိမ်ရှင်ရဲ့ အိမ်ထောင်ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်းကို ခန့်မှန်းမိသည် ။ မင်းရင်ခွင်က ရေခဲသေတ္တာကို လှုပ်ကြည့်ပြီး -

"ခြံထဲက လာပို့ထားတဲ့ နွားနို့တွေ ရှိတယ်ကွ၊ ကြက်ဥနဲ့ ပေါင်မုန့်လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒါကို မင်း ဘာလုပ်တတ်သလဲ"

ရှိတာတွေအကုန် စားပွဲပေါ်တင်ပေးပြီးပြောတော့ သူမက အောင့်သ

ကံသက်ဖြင့် -

"ကြက်ဥကို ကြော်လိုက်မယ်၊ ပေါင်မုန့်ကို မီးကင်လိုက်မယ်၊ နွားနို့ကို ဒီအတိုင်း ကျိုပြီးသောက်လိုက်ပေါ့၊ ဖြစ်နေတာပဲ"

"ဖြစ်ရင် လုပ်ကြည့် လိုက်လေ၊ မင်း လုပ်ရောလုပ်တတ်ပါ့မလား"

ခန်းခနဲ ရွဲ့တိရွဲ့စောင်းပြောနေတော့ ပီတိမေမျက်စောင်း မင်းရင်ခွင်ဆီ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွား ၏။

"ရှင့်ပါးစပ် ခဏလောက်ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်နော်၊ မေ ဗိုက်ဆာနေလို့ ၊ ခုလောလောဆယ် ရှင်နဲ့ စကားမများ ချင်ဘူး၊ မေက မိန်းကလေးပါ၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်မြို့ကပဲ လာလာ ဘယ်အဆင့်မှာ ပဲ ရှိရှိ မိန်းမစိတ်တော့ ရှိပါတယ်၊ မိန်းကလေး မဝီသတဲ့ မိန်းကလေးတွေတောင် အနည်းအကျဉ်းတော့ မိန်းမအလုပ် ကျွမ်းကျင်ကြတာချည်းပါပဲ၊ ရှင်ကနေရာတကာ မေ့ကို ချိုးနှိမ် ပြောဖို့ လောက်ပဲ တတ်တယ်၊ ရှင်စောင့်ကြည့် စားနိုင်ရင်စား၊ မစားနိုင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး"

ပီတိမေက မင်းရင်ခွင်ကို အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် အချက်ကျကျ ပိုးခနဲ ပက်ခနဲ ပြောချလိုက်ပြီး အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ရှိနေသည့် လျှပ်စစ်ကိုင်မီးဖို၊ ဂစ်(စ်) မီးဖိုများ ဖြင့် ကြက်ဥကြော်ခြင်း၊ ပေါင်မုန့် မီးကင်ခြင်းနှင့် နွားနို့ကျိုခြင်းတို့ ကို တစ်ဆက်တည်း ဇယ်စက်သလို ကျွမ်းကျင်စွာ လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည် ။

မင်းရင်ခွင်က ပီတိမေလုပ်နေသမျှ ရေငုံနှုတ်ပိတ်ကြည့်နေလိုက်သည် ။ တစ်စုံတစ်ရာမှ စကားမဟတော့ဘဲ ထမင်းစားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မေးထောက်၍ ပီတိမေကို မမှီ တ်မသုန်စူးစိုက် ကြည့်နေလိုက်၏။

ပီတိမေက မင်းရင်ခွင်ကြည့်နေတာကို သိလည်း မသိ၊ ဂရုလည်း မစို

က်၊ သူမလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီမို့ အမြန်ပြီးစီးအောင်လုပ်ပြီး မင်းရင်ခွင် ရှေ့ စားပွဲပေါ် အကုန်ချပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ပြီးပြီ၊ စားရအောင်"

"ဪ အင်း"

အခုမှ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသော မင်းရင်ခွင်အကြည့်စူးစူးတို့ ကို သတိထားမိကာ သူမရင်ထဲ ဖိုလှိုက်သွားသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ရှင်ဆာနေတယ်ဆို"

"အင်း စားမှာ ပေါ့၊ မင်းလုပ်နေတာကြာလို့ မေ့မြောသွားတာ"

မင်းရင်ခွင် ဖျတ်ခနဲ အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသလို သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြောလိုက်ပြီး အစားအသောက်တွေ ပလုပ်ပလောင်း ကျုံးစားနေသည်။ ။

"ဒီလိုတော့လည်း မင်းက ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ၊ အစားအသောက်ကို ကောင်းကောင်း လုပ်တတ် သားပဲ"

မင်းရင်ခွင်က အပြုံးအရယ်မရှိ ခပ်တည်တည်ပြော၏။ ပီတိမေက မျက်စောင်းထိုးမလို လုပ်ပြီးမှ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဣန္ဒြေရရ စားသောက် နေလိုက်သည်။ ။ ခဏလေးအတွင်းမှာ ပင် မင်းရင်ခွင်က ပေါင်မုန့်မီးက င်ခြောက်ချပ်ကုန်ပြီး ကြက်ဥဟပ်ဖရိုက်သုံးလုံး စားပစ်ကာ နွားနို့ကိုလည်း နှစ်ခွက် ဆင့်သောက်သည်။ ။

"ငါတော့ ဗိုက်တင်းသွားပြီ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေးစားပေတော့"

ပါးစပ်ကို တစ်သျှူးစလေးနှင့် ယူသုတ်ပြီး မင်းရင်ခွင် ဧည့်ခန်းဘက်

ထ, ထွက်သွားသည် ။ ထိုအခါမှ မင်းရင်ခွင်ကျောပြင်ကို ပီတိမေ
သေချာရစိုက်မိသည် ။ သူ့အရပ်က မြင့်မားရှည်လျားလှသည် ။ ဒါပေမဲ့
အရပ်ရှည်သော်လည်း ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်မဟုတ်။ ယောက်ျားပီပီသသ
တောင့်တင်း သန်မာကြံ့ခိုင်မှုရှိသည် ။

ဒီအနေအထားကပင် မင်းရင်ခွင်ကို သတိထားမိစေတာလားတော့
မသိ။ မင်းသခင်ကတော့ မင်းရင်ခွင်လောက် တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်ခြင်းမ
ရှိ၊ အရပ်အမောင်းက အနိမ့်အမြင့် သိပ်မသိသာလှ ပေမယ့် မင်းသခင်
က မျက်မှန်မတပ်ရသလို နုနယ်မှုရှိသည် ။

Outdoor မျက်မှန်ကို အကြိုက်ချင်းတူပြီး လေယာဉ်ကွင်းမှာ လာကြို
စဉ်က မင်းရင်ခွင် Outdoor မျက်မှန်တပ်ထားတာမို့ မင်းသခင်နှင့် ထင်
မှတ်မှားခဲ့မိခြင်းပင်။ မျက်နှာချင်းက ခွဲလို့ မလွယ်အောင် ချွတ်စွပ်တူလှ
နိုးလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ မျက်နှာချင်းဆင်တူသော်လည်း မင်းသခင်က အမြဲပြီးချွင်တ
က်ကြွသွက်လက်နေပြီး မျက်လုံးများက ညှို့ရီနေတတ်သည် ။ မင်းရင်ခွ
င်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ ကားမောင်းနေစဉ် တပ်ထားသော ဒီဂရီခပ်ပါး
ပါးမျက်မှန်အောက်က မျက်ဝန်းများ ဟာ တည်ငြိမ်လေးနက်နေပြီး မျ
က်နှာကလည်း ခပ်တင်းတင်းနှင့် မာထန်နေသည် ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ချင်းဆင်တူသလို၊ တခြားတူညီသည့် အကြော
င်းအရာလည်း ရှိနေသေး သည် ။

ညီဖြစ်သူက စကားလုံးချို့ချို့ ခွဲခွဲပျစ်ပျစ်နှင့် တစ်ဖက်သားကို အနိုင်
ယူတတ်ပြီး အစ်ကိုလုပ်သူက တစ်ဖက်စောင်းနင်း ခက်ထန်မာကျောခြ
င်းနှင့် အနိုင်ယူတတ်သည် ။

"ဟင်း"

အတွေးတွေကို သက်ပြင်းတွေနှင့် မျှောချလိုက်ကာ စားသောက်ခြင်းကို လက်စသတ်၍ သိမ်းဆည်းဆေးကြောရသည်။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို နဂိုပုံစံမပျက် စည်းကမ်းတကျ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ဧည့်ခန်းဘက် ထွက်လာခဲ့သည်။

မင်းရင်ခွင်က ဂျာနယ်တစ်စောင် ဖတ်နေရင်းမှ သူမကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်၏။

"လာပါ ရန်ကုန်သူကြီး၊ မင်းကို စကားပြောချင်လို့ စောင့်နေတာ"

မြင်သည် ဆိုသည် နှင့် မင်းရင်ခွင် ခန်းခန့် ပြောလိုက်သည်။ ဘယ်လိုရှေးရက်စက်ကြောင့် တွေ့လိုက်တိုင်း ရန်လိုနေရတာလည်း မသိ။ ပီတိရင်ထဲ ခိုးလိုးခုလုနှင့် အဖုအထစ်ဖြစ်နေရသည်။ သူ့အိမ်ရောက်နေရသည် မို့ ဘက်ပြိုင်ရန်မများ ချင်တော့ဘဲ သက်ပြင်းချ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေရသည့် အဖြစ်မို့ ရှောင်တိမ်းနေလို့ လည်း မရ။

သူ့အရိပ်အောက်မှာ ဆိုတော့ သူ့အထွေအငေါ့ ခံပေဦးပေါ့။

"ရန်ကုန်သူကြီးလို့ ခေါ်တာ စိတ်ဆိုးနေတာလား"

"ရန်ကုန်သူမို့ ရန်ကုန်သူအခေါ်ခံရတာ စိတ်ဆိုးစရာလား၊ ရှင့်အိမ်ရောက်နေတာပဲ၊ ပြောချင်သလိုပြော ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပါ၊ ရပါတယ်"

သူမက ပြန်ပြီးတော့ ငေါ့လိုက်တော့ မင်းရင်ခွင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချ၏။

"မင်းက ပြန်ပြီးချေပတတ်သားပဲ၊ ညှီအပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ ဆိုတော့လည်း ဘယ်ညှီလိမ့် မလဲလေ၊ ဒါနဲ့ မင်း ဒီမှာ နားဖို့

ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား"

"ဘာရယ်၊ နားဖို့ ဟုတ်လား"

နားမလည်သလို၊ သဘောမပေါက်သလိုဖြင့် မင်းရင်ခွင့် စကားကို သံယောင်လိုက် မေးလိုက်မိသည် ။ မင်းရင်ခွင့်က မပွင့်တစ်ပွင့် ပြီးလျက် -

"အင်း ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း ဒီကိုအလည်အပတ်လာတာ၊ အနားယူလာတာ မဟုတ်လား၊ နယ်ကလူတွေက နွေရာသီဆိုရင် ငါတို့ ဒေသကို အနားယူလာတတ်ကြတာပဲ"

"ဪ အင်း အစကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အခုတော့ မင်း သခင်မှ မရှိတာ၊ မေက ဘာလုပ်နေရဦးမှာလဲ"

"ဟ သူ၊ မရှိတော့လည်း သူ့မိသားစု ရှိနေတာပဲ၊ ငါတို့ မိသားစုက အရိုင်းအစိုင်းတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညီ မရှိလည်း ညီဧည့်သည် ကို ဧည့်ဝတ်ကျေရာမှာ ပေါ့၊ ညီလိုမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မေမေနဲ့ ညီမလေးပြန်လာရင်လည်း မင်းကို ခင်တွယ်ကြမှာ ပါ"

"ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို ရှင်သိပြီးပြီပဲ၊ မေ မနေချင်တော့ဘူး"

သူမ အသံလေးက တိမ်ဝင်တိုးတိတ်သွား၏။ မျက်နှာလေးလည်း ညှိုးငယ်နွမ်းလျသွားသည် မို့ မင်းရင်ခွင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။

"မဟုတ်သေးဘူး ပီတိရယ်၊ မင်း အဲလိုတွေးနေတာကိုက မဟုတ်သေးဘူး၊ မင်းက ညီနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သူဆိုပေမယ့် ညီလိုမျိုး အတွေးအယူအဆ မညံ့ဖျင်းလောက်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုအကြောင်း အရာမျိုးနဲ့ ပဲ ဒီကို ရောက်လာလာ နောက်လှည့်ပြေးရလောက်အောင်လည်း မင်းအရှုံးမ

ပေးချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီလိုနေရာက တစ်နှစ်တစ်ခေါက်တောင် လူတိုင်းမလာနိုင်ကြပါဘူးကွာ၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေး အနားယူပြီးမှ ပြန်ပါ"

ဝီတီမေ နှုတ်ဆိတ်နေတော့ မင်းရင်ခွင်က သူမမျက်နှာလေးကို ငေးမောစိုက်ကြည့်ပြီး -

"မနက်ဖြန်ဆို မေမေရော ညီမလေးရော ပြန်ရောက်လာကြမှာ ပါ၊ သူတို့ လည်း ညီနည်းသည် လာမယ်ဆိုတာသိထားကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးနည်းသည် ပဲ ထင်နေကြတာကွ၊ ညီကရန်ကုန်မှာ ကျောင်းတက်ပြီး ပြန်လာရင် သူ့ဘော်ဒါ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက် ပါလာတတ်တယ်လေ၊ ပါလာတတ်တဲ့ လူတွေကလည်း ညီလိုဟော့ဟော့ ရမ်းရမ်း ပေါ့ပျက်ပျက်တွေချည်းပါပဲ၊ ကဲ မင်းဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား၊ ဘယ်လိုလဲ"

"ဘာကိုလဲ"

"မင်း ဒီမှာ နေမယ်ဆိုတာကိုပေါ့"

"ရှင့်အမေနဲ့ ညီမလေးလာမှ မေ အခြေအနေကြည့်ဦးမယ်"

ကတိမပေးပေမယ့် ဝီတီ မယုတ်မလွန်အဖြေပေးတော့ တင်းမာနေသော မင်းရင်ခွင်မျက်နှာ အနည်းငယ်ပြေလျော့လာသည်။ ။

"အေးလေ မေမေတို့ ပြန်အလာ မင်းစောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း သဘောပါ၊ ငါကတော့ အပြောအဆိုမတတ် နည်းနည်းကြမ်းချင်မယ်၊ ရိုင်းစိုင်းတဲ့ စိတ်မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံပါတယ်၊ ညီလို မိန်းမတွေကြွေအောင်လည်း ညှုတ်တု ခွဲပျစ်ပျစ် မပြောတတ်ဘူး၊ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်မခံနိုင်လို့ ပေတေလေလွင့်နေတဲ့ ကောင်မျိုးလည်း မဟုတ်"

တ်ဘူး "

"ဘာ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်မခံနိုင်ဘူး ဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်မခံနိုင်ဘူးလို့ ပဲ ကြားဖူးပါတယ်"

မင်းရင်ခွင်စကားကို မျက်လုံးလေးပင့်လှန်လျက် ပီတိ စိတ်ဝင်စားသွား၏။

မင်းရင်ခွင်က လက်ထဲကစာစောင်လေးကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်လိုက်ကာ -

"မင်းပြောတာကို ခွဲခြားပြောရမယ်ဆိုရင် မိန်းမတွေက ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ ယောက်ျားတွေက ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ညီကတော့ နှစ်မျိုးလုံးရဲ့ ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘူးကွ၊ ဖေဖေ ဆုံးခါစက ငါရော၊ ညီရော အရွယ်ရောက်ခါစပဲ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဖေဖေကို ဆေးကုလိုက်ရတာနဲ့ ငါတို့ အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးက ကုန်းကောက်ဖို့ မလွယ်လောက်အောင် ကျဆင်းသွားတယ်၊ အခြေပျက်အနေပျက်ပေါ့"

"အခုတော့လည်း ရှင်တို့ တော်တော်ပြည့်စုံချမ်းသာနေပြီနော်"

"အင်း အဲဒါက သားသမီးတွေရှေ့ကနေ မေမေ မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ရင်ဆိုင်ပေးခဲ့တာ လည်း ပါတယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့၊ ညီက ဆယ်တန်းခဏခဏ ကျပြီးမှ တက္ကသိုလ်ရောက်တာ၊ ကိုယ်ကတော့ ခြံလုပ်ငန်းထဲမှာ နစ်မြုပ်ခဲ့တယ်"

ပြောနေရင်းနှင့် မင်းသခင်အကြောင်း မပြောချင်တော့တာလား၊ တစ်ခုခု တစ်နေရာရာကို အတွေးရောက်သွားတာလားမသိ အရောင်တောက်နေသော မျက်လုံးတွေက မှေးကျဉ်းစူးနစ် သွားကာ

"အခု တဖြည်းဖြည်းသိလာရတာက ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်၊ ချမ်းသာတဲ့ ဒ

ဏ်ကို မိန်းမယောက်ျား တော်တော်မခံနိုင်ကြတော့ဘူးနော်၊ လူဆိုတာ မရှိရင် ၊ ဆင်းရဲရင်၊ ငတ်လာရင်၊ အဲဒီဒဏ်ကို ကြံကြံခံ နိုင်တဲ့ လူလည်း ရှိတယ်၊ မခံနိုင်လို့ ထွက်ပေါက်ရှာတဲ့ သူလည်း ရှိတယ်၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်က ထွက်ပေါက်ရှာရင် ခိုးမယ် တိုက်မယ်၊ မကောင်းမှုကျူးလွန်မယ်ပေါ့၊ အင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထွက်ပေါက်ရှာရင်တော့ ဘဝတစ်ခုလုံး နစ်မွန်းပျက်စီးသွားနိုင်တယ်"

ဘယ်လိုနာကျင်မှုတွေနှင့် တွေးပြီး ပြောနေတာလဲလို့ ပီတိမမေးဖြစ်ပါ။ မင်းရင်ခွင် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး စကားဆက်ပြောတာကိုပဲ နားထောင်နေလိုက်သည် ။

"အဲဒီလို ဆင်းရဲတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြသလို၊ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတဲ့ သူတွေလည်း ဒုနဲ့ ဒေးပဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ယောက်ျားတွေသာ ချမ်းသာတဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုတော့ မိန်းမတွေပါ မခံနိုင်ကြတာကို သိလာရတယ်၊ မင်း နားရှုပ်သွားပြီထင်တယ်၊ ဒီလိုလေ၊ လူတစ်ယောက်မှာ ငွေရှိတယ်၊ အခြေအနေရှိတယ်၊ ချမ်းသာတယ်ဆိုရင် အဲဒီငွေကြေးအရှိန်အဝါ ကြောင့်အမြောက်စားခံရတယ်၊ အချီးအမွမ်းခံလာရတယ်၊ လူတကာက အသိလုပ် မျက်နှာချိုသွေး ဆက်ဆံခံလာရတယ်၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီဆိုပြီး အတွေးမှာ ဘုံမြောက်နေတတ် ကြတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"အင်း မေတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လည်း အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ ရှိပါတယ်"

ပီတိ အားပေးထောက်ခံလိုက်တော့ မင်းရင်ခွင် ပိုပြီးတက်ကြွသွားကာ ချောင်းတစ်ချက်ဟန့်ပြီး -

"အဲဒီလို ဖြစ်နေချိန်မှာ ဘာတွေလုပ်တတ်လာသလဲဆိုတော့ ငွေနဲ့ စက်ပြီး ရနိုင်တဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုတွေ ရှာတော့တာပဲ၊ တကူးတကလည်း

ရှာစရာမလိုဘူးလေ၊ ချမ်းသာတဲ့ လူရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မကောင်းမှုဆို
တဲ့ အင်း စိတ်ချမ်းသာမှု ရစရာတွေက အဆင်သင့်ရှိနေတတ်တယ် မဟု
တ်လား၊ ဒီတော့ တစ်စတစ်စ အရက်သမား၊ ဖဲသမား၊ မိန်းမမှုပွေတဲ့ သူ
တွေ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ ငွေနဲ့ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုပြီး လူမှု
ရေးစည်းတွေအထိ ချိုးဖောက်လာကြတာပဲ၊ ပြောနေရင်ကုန်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး၊ မင်းလည်း ခရီးပန်းလာတာ နားချင်ရောပေါ့၊ ငါလည်း နား
တော့မယ်"

မင်းရင်ခွင်က သူ့ဟာသူ စကားတွေအရစ်ရှည်ပြီး သူ့ဟာသူ တိခနဲ
ဖြတ်တောက်ကာ သူမခရီးဆောင်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်သည်။ ။

"မင်းအိပ်ရမယ့်အခန်းကို လိုက်ပြမယ်၊ အောက်ထပ်က မေမေနဲ့ ညီ
မလေးအိပ်တဲ့ အခန်းက သော့ပိတ်သွားလို့ အပေါ်ခန်းမှာ ပဲ အိပ်လိုက်"

ပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲနှင့် အပေါ်ထပ်တက်သွားတာမို့ သူမ ခပ်သုတ်
သုတ်နောက်က လိုက်ရသည်။ ။ ကျွန်းပွတ်လုံးတိုင်တွေနှင့် လှေကားထစ်
တွေက ပြောင်လက်တောက်ပနေတာမို့ ခြေမနင်းရက် စရာပင်။ မြို့နှင့်
အလှမ်းမနီးပါဘဲ ခေတ်မီခမ်းနားပြည့်စုံသော အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး အပေါ်ထ
ပ်အခန်းတွေ ဖွဲ့စည်းပုံကအစ ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။ ။
စင်္ကြံလမ်းတွင် ကော်ဇောရှည်ကြီးများကို အပြည့်ခင်းထား၏။

မင်းရင်ခွင်က အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်လိုက်ပြီး သော့ဖွင့်ပေး၍

-

"လောလောဆယ် ဒီအခန်းမှာ ပဲ နေပေါ့၊ အိပ်ရာအဆင်သင့် ရှိတဲ့ အ
ခန်းမို့ပါ၊ ရေချိုးခန်းအိမ်သာ တွဲလျက်ရှိတယ်၊ အပြင်ထွက်ချင်ရင် လ
သာဆောင်ဝရန်တာရှိတယ်၊ ငါ့ကိုစိတ်မချရင် အခန်းတံခါးလော့(ခံ) ချ
အိပ်ပါ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ငါသွားတော့မယ်"

သူကတော့ ဘုရားခန်းနှင့်အနီးဆုံး အခန်းတစ်ခုအတွင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။

ကြောင်စီစီလေးရပ်ကျန်နေခဲ့ရင်းမှ မင်းရင်ခွင်ကို ငေးကြည့်နေမိသေး၏။ ဒီလူက တကယ့် လူတစ်မျိုးပါလား။

နားလည်ရခက်တာလည်း အမှန်ပင်။ တော်ကြာ ချို့လိုက်၊ တော်ကြာ ခါးလိုက်။ အခုမလိုအပ်သည့်၊ မတိုက်ဆိုင်သည့် စကားတွေ အများကြီး ပြောလိုက်၊ အခု စိတ်မရှည်သလို တုံးတံ့ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်နှင့်။

သူပဲ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာရတာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်သည် ဆိုပြီး အခုတော့လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ဖျောင်းဖျ၍ ဇွတ်အတင်းအကျပ် တားဆီးနေပြန်၏။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အမိန့်ပေးတာမျိုးကိုတော့ သူမ မကြိုက်ပါ။ အဲဒီအတွက်လည်း ရင်ထဲမှာ အစိုင့်အခဲတစ်ခုနှင့် လက်တုံ့ပြန်ချင်လှသည်။

လူဆိုတာ အမြဲတမ်း သည်းခံနေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ သူ့အိမ်မှာ နေလို့ သူပြောချင်တိုင်း ပြောလို့ မရဘူးဆိုတာလောက်တော့ ဒီလူသိကိုသိစေရမည်။

ဒါက ပီတိမေ စတိုင်(လ်) ပေါ့ မင်းရင်ခွင်။